

[Ib Nørlund]

på det.

USA har nylig truet med at masseproducere en neutronbombe, som jo er et nyt rædselsvåben, hvis egenskaber bedst lader sig udnytte til angreb i modsætning til, hvad der undertiden er påstået, og hvis udbredelse vil sætte en ny runde af oprustning i gang. Det har været pinligt påfaldende, at regeringen heroverfor har været aldeles tavs, ikke en indsigelse, endsige en protest. Det har været særlig påfaldende sammenholdt med de protester, der har lydt ikke alene fra regeringens partifæller i Sverige, men endog fra den borgerlige regering dér. Derimod har regeringsbladet Aktuelt bragt en skandaløs reklameartikel for neutronbomben under den fantastiske overskrift »Atomkrig uden tårer«. Sådan skriver man om et våben, der får folk til at visne bort i en periode på op til en måned efter, at det er blevet anvendt. Hvad bilder man sig dog ind? Statsministeren siger, at afspændingen skal føles af det enkelte menneske, men først og fremmest skal den videreføres og føres igennem. Vi skal medvirke til, at tinget snart får lejlighed til at drøfte disse spørgsmål nærmere.

Men ellers er regeringspolitikken evige omkvæd jo, at der ikke kan gøres noget for at sikre virkelig fremgang for folk. Man indrømmer ofte, at de love, man gennemfører, er dårlige; man siger endda undertiden, at de er lede. Man siger, at det er ikke socialdemokratisk politik, men det er i hvert fald den politik, socialdemokratiske stemmer bliver brugt til. Den stadige undskyldning er, at folketingets sammensætning er en uovervindelig spærrebom for foranstaltninger til gavn for folket på kapitalinteressernes bekostning. Men når folketingets sammensætning også er sådan, at der f. eks. er et flertal for inddragelse af kapitalværdistigninger, for at afvise spekulation i ejerlejligheder eller andet progressivt, så strikker man såmænd også undskyldninger sammen for at afvise at bruge det. Men er det i virkeligheden demokrati, når der er et flertal for sådanne foranstaltninger og man så bare ikke vil bruge det? Men folketingets sammensætning kan da i det mindste aldrig være en undskyldning for, at man ikke prøver på at få en ny politik igennem og appellere til befolkningen om demokratisk støtte for at få sådan en ny poli-

tik til at slå igennem. Se til højrepartierne. Når de sætter deres vilje igennem, er det ved at støtte sig på pres fra kræfter udefra, fra Industrirådet, Arbejdsgiverforeningen osv. Hvis I ville noget andet end den politik, som I selv finder grund til at undskylde, ville I fremsætte forslag, som fik det arbejdende folk til at yde sit pres, så ville I stille jer side om side med de krav om retfærdighed og de forhåbninger om, at det ikke kan blive ved på denne måde, som lever dybt i befolkningen. Men det gør I ikke. Tværtimod appellerer I til arbejdende mennesker, til fagbevægelsen og andre bevægelser om at bøje nakken, om at affinde sig med, at der ikke gennemføres andet, end hvad højrepartierne tillader. Og i egne rækker banker man åbenbart sådan en politik igennem med stokkemethoden. Men på disse måder er det jo, at I anbringer jer i den umulige position, som giver fri bane for højrepartiernes pres, og de guffer selvfølgelig i sig. På venstres kongres man ser hvordan. Regeringen har end ikke kunnet tage sig sammen til klart at afvise planerne om en regeringsudvidelse, der skulle give højrepartierne andel i den politiske magt. Statsministeren turde ikke gøre det ved vores sidste debat. Ganske vist gjorde hr. Risgaard Knudsen det i en artikel kort tid efter, så det er måske ham, man skal spørge. Det var lige før den socialdemokratiske kongres, at en sådan artikel fremkom, men nu bagefter er det, som om statsministeren på ny er blevet mere åben for sådanne tanker, og hr. Ninn-Hansen opfatter det, som om man har en uofficiel samlingsregering her i landet.

Vi skal gentage vores advarsler mod følgerne af en sådan kurs, men regeringen nøjes desværre ikke med at appellere til arbejderne om at affinde sig, den sætter også magt imod dem, som ikke vil, og højre skriger på, at det skal være mere. Nu er der jo sket forandringer i de to magtministerier og deres personalunion, men der er fra fortiden efterladt udemokratiske overgreb, som tinget også snart får lejlighed til at beskæftige sig med.

Den nye justitsminister har annonceret at ville kaste mere menneskelighed over sin gerning. Nu får vi se. Men dertil må så også høre, at justitsvæsens og politiets indgriben mod retfærdigt kæmpende arbejdere indstil-